

Release: 28 juni 2012

VIOLETA WENT TO HEAVEN SYNOPSIS

Violeta Parra (1917 – 1967) wordt gezien als de Bob Dylan van Chili: een folkloriste en popicoon die een stem gaf aan de ziel van een natie en de sociale onvrede tot onderwerp van haar muziek maakte.

Regisseur Andrés Wood (Machuca, La buena vida) vertelt met Violeta Went to Heaven het levensverhaal van Violeta Parra (Francisca Gavilán), die wist uit te groeien tot een internationale hitsensatie en Chili's nationale trots. Wood kiest daarbij niet voor een lineaire biografie, maar levert een impressionistisch, magisch-realistisch meesterwerk, waarin hij moeiteloos de ijkpunten uit Parra's leven met elkaar verbindt. Van haar tumultueuze jeugd, haar reizen door Chili met als doel de traditionele cultuur te behouden en haar popularisatie van de "Nueva Canción Chilena" tot haar uitstapjes naar Parijs als gevierd beeldend kunstenaar - ze exposeerde zelfs in het Louvre -, haar ijle greep op het moederschap en haar tumultueuze liefdesleven. En dan is er nog de muziek. Violeta's hartverscheurende en onuitwisbare nummers doordringen de film en doorboren de ziel van de kijker.

Winnaar van de Grand Jury Prize op het Sundance Festival 2012.

Violeta Went To Heaven / 110 minuten / DCP / Chili, Argentinië, Brazilië / 2011 / Spaans

VIOLETA WENT TO HEAVEN wordt in Nederland gedistribueerd door ABC Cinemien

Beeldmateriaal kan gedownload worden vanaf www.cinemien.nl/pers of vanaf www.filmdepot.nl
Voor meer informatie: ABC - Cinemien, Gideon Querido van Frank, gideon@cinemien.nl

VIOLETA WENT TO HEAVEN CAST & CREW

Violeta Parra
Gilbert Favre
Nicanor Parra
Hilda Parra
Entrevistador

Francisca Gavilán
Thomas Durand
Christian Quevedo
Gabriela Aguilera
Luis Machín

Director
Writer
Producer
Executive Producer
Director of Photography
Editor
Sound

Andrés Wood
Eliseo Altunaga, Rodrigo Bazaes, Guillermo Calderón & Andrés Wood
Patricio Pereira, Pablo Rovito & Fernando Sokolowycz
Paula Cosenza & Denise Gomes
Miguel Joan Littin
Andrea Chignoli
Miguel Hormazábal, Andrés Carrasco

VIOLETA WENT TO HEAVEN **ANDRÉS WOOD**

Hoewel hij de studie Bedrijfskunde had gevolgd, koos Andrés Wood vrij snel daarna voor zijn echte passie: film. Hij liet zich in New York opleiden tot filmregisseur en begon met het maken van korte films. In het Chili dat herrijst na de jaren van Pinochet en bijbehorende censuur, vindt Wood inspiratie bij verhalen uit de levens van de gewone Chileense burger. Zijn eerste lange speelfilm *Historias de Fútbol* (1997) vertelt over de sociale betekenissen die voetbal in verschillende delen van het land heeft gehad. Met *La Fiebre del Loco* (2001) onderzocht hij de gevolgen van de opheffing van een visquotum op een klein eiland-dorpje en de prostituees die er door aangetrokken werden. Zijn bekendste film *Machuca* (2004) droeg ook de grootste politieke lading tot nu toe. Een idealistische priester besluit ook minder welgestelde kinderen toe te laten op zijn privéschool. Wat volgt is een oprechte vriendschap tussen de kinderen van diverse achtergronden, tegen een decor van politieke onrust in het Chili van de jaren '70. *Violeta Went To Heaven* (2011) neemt een vergelijkbaar decor als basis voor het intieme en meeslepende verhaal van het leven van Violeta Parra.

VIOLETA WENT TO HEAVEN VIOLETA PARRA

Zonder twijfel was Violeta Parra één van de belangrijkste 20ste eeuwse folkloriste en een wereldwijd invloedrijke persoonlijkheid. In 1917 werd zij in het Chileense dorpje San Carlos geboren. Als volkszangeres zocht ze inspiratie bij de traditionele muziek van het Chileense platteland. Deze liederen vormden niet alleen de basis voor haar eigen composities maar groeiden uit tot een model voor een nieuwe generatie van Chileense musici, musici die de zogenaamde *nueva canción* beweging vormden. Deze beweging gaf in de jaren '60 en '70 een stem aan Chileense burgers en hun ontevredenheid over de sociaal politieke situatie in hun land.

Ook buiten Latijns Amerika heeft Violeta Parra haar stempel op de muziekgeschiedenis gedrukt. Met haar vernieuwende stijl inspireerde ze grondleggers van de hedendaagse Westerse popmuziek als Joan Baez en Bob Dylan.

VIOLETA WENT TO HEAVEN

BY JONATHAN HOLLAND

The intense, remarkable life of the Chilean singer-songwriter Violeta Parra is explored with sensitivity and exquisite lightness of touch in Andres Wood's "Violeta Went to Heaven." Featuring a searching central perf from Francisca Gavilan, this beautifully lensed portrait moves elegantly back and forth in time to limn the life of a woman who perpetually struggled to find her place. Chile's Oscar submission reps a formidable addition to Wood's already solid oeuvre, and even its specifically Chilean subject is unlikely to prevent it from following Wood's "Machuca" into offshore arthouses.

Although some poetic license is inevitably taken, the pic is closely based on the events of Parra's own life, structured around a TV interview the singer gave in 1962.

Raised in poverty in southern Chile as the daughter of an alcoholic schoolteacher named Nicanor (Christian Quevedo), Parra was a spirited child right from the start. As an adult, she was deeply romantic and deeply political, writing songs that could be achingly lyrical or stridently defend the oppressed. Key events shown include Parra's travels through the Andes mountains giving shows as a duet with her sister Hilda; her visit to an old man in the countryside from whom she wants to learn songs, but who refuses to sing following the death of his grandchild; her trip to the Intl. Youth Festival in Poland, from which she returns to find her year-old daughter has died of pneumonia; her time in Paris, where she exhibits her work at the Louvre; her tempestuous, on-off relationship with anthropologist Gilbert Favre (Thomas Durand); and her installment of an arts center in a remote tent back in the Andes.

These events are shown radically out of sequence, though Andrea Chignoli's precision editing ensures that scenes set years apart are rendered illuminating rather than confusing by their juxtaposition. Some welcome comic relief comes during the 1962 interview, in which Parra deals patiently with the snide questions of a right-wing Argentinean interviewer (Luis Machin).

Gavilan delivers a profoundly committed, rangy perf that manages to be intense, gutsy and nuanced all at once, and bespeaks an awareness of the importance of getting Parra right for the sake of Chilean auds. The script allows for a warts-and-all portrait that's far from simple hagiography. Parra's multiple contradictions are all there: She's headstrong but insecure, sociable but lonely, adventurous but home-loving, and crucially, never quite able to be a good mother to her children. (Pic is based on the memoirs of one of them, Angel.)

Typically of Wood's films, production values are topnotch. The use of locations is especially strong, and lenser Miguel Joan Littin, Wood's longtime collaborator, renders the peculiar light and textures

of an Andean mountain village as capably as he does those of the banks of the Seine by night. Visually, the pic is never dull and at times demonstrates a daring sense of framing, as with a lovemaking scene shot through the gaps between floorboards.

Pic features about 20 mostly guitar-based songs that rep a good selection of Parra's work, although her most popular tune, "Gracias a la vida," is missing. The highlight is a searing, soul-baring performance of "El gavilan" (The Sparrowhawk), which features the line on which the pic might have been built: "I have nowhere to be."

Camera (color/ B&W), Miguel Joan Littin; editor, Andrea Chignoli; music, Violeta Parra; art director, Rodrigo Bazaes; sound (Dolby Digital SR), Miguel Hormazabal. Reviewed on DVD, Madrid, Oct. 29, 2011. Running time: 110 MIN.